

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyň Mgr. Zdeňky Winklerové a JUDr. Ivety Veselé ve věci

žalobkyně: **GENERAL TECHNOLOGIES a. s.**, IČO 27225364
sídlem Václavské náměstí 2132/47, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Hlínou, LL. M.
sídlem Havlíčkova 1680/13, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **T-Mobile Czech Republic a. s.**, IČO 64949681
sídlem Tomíčková 2144/1, 148 00 Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o zaplacení 879 900 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 20. června 2025, č. j. 40 C 147/2024-257,

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku o věci samé (I) co do částky 879 900 Kč a nákladů spojených s uplatněním pohledávky 16 800 Kč **potvrzuje**; co do zákonného úroku z prodlení z částky 879 900 Kč a ve výroku o nákladech řízení (II) **se zrušuje** a v tomto rozsahu **se věc vrací** soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobkyni 879 900 Kč s příslušenstvím tvořeným zákonným úrokem z prodlení nabíhajícím z každé ze 14 měsíčních splátek po 62 850 Kč a náklady spojenými s uplatněním pohledávky ke každé

Shodu s prvopisem potvrzuje J.H.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

splátce 16 800 Kč (výrok I). Dále žalované uložil zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení 196 830,10 Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jakuba Hlíny (výrok II), vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

2. Obvodní soud tak zcela vyhověl žalobě, kterou se žalobkyně (po připuštění změny žaloby) domáhala zaplacení 14 měsíčních splátek po 62 850 Kč s náklady spojenými s uplatněním pohledávky ke každé splátce (tj. 14 x 1 200 Kč) a s úrokem z prodlení v zákonné výši (ode dne následujícího po splatnosti jednotlivých splátek) nabíhající ke každé měsíční splátce samostatně, první splátka, ze které žalobce požaduje úrok, byla splatná 15. 7. 2023 a poslední od 15. 9. 2024 (vyjma splátky za 1/2024, kterou žalovaná zaplatila), z titulu smlouvy ze dne 23. 7. 2018 o poskytování hardware kapacity za účelem poskytování ICT/TELKO služeb číslo 027919-000-00 (dále jen „Rámcová smlouva“). Nárok žalobkyně vznikl dle dílčí smlouvy číslo 325, na základě které poskytla dne 10. 2. 2022 žalobkyně žalované celkem 50 ks iPhone 13 Pro, 256 GB, blue (dále jen „předmětné zboží“) dodáním na adresu společnosti MXXXH s. r. o. (dále jen „MXXXH“). Pohledávky žalobkyně spočívají v měsíčních splátkách za službu poskytnutou dle Rámcové a dílčí smlouvy.
3. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout s odůvodněním, že po prohlášení úpadku MXXXH, začala tato společnost zpochybňovat své závazky vůči žalované a insolvenční správce nedisponuje dokumenty týkající se dodávek zboží. Osoby jednající za MXXXH či v její prospěch jsou v této souvislosti prověřováni z rozsáhlé trestné činnosti. V současné době není známo, kde se předmětné zboží nachází. Dle žalované žalobkyně řádně nedoložila předání zboží do MXXXH a žalobkyně nemá nárok na zákonný úrok z prodlení, protože pohledávky nejsou splatné a účastníci si sjednali smluvní úrok z prodlení.
4. Obvodní soud po provedeném dokazování zjistil tento **skutkový stav**: Žalobkyně a žalovaná dne 23. 7. 2018 uzavřely Rámcovou smlouvu o poskytování hardware kapacity za účelem poskytování ICT/TELKO služeb. Součástí Rámcové smlouvy bylo rovněž ujednání, že žalobkyně je povinna zajistit dodání služby na adresu třetí osoby, společnosti MXXXH, pokud není uvedeno v dílčí objednávce jinak, s uvedením místa plnění na adresu Xxx xxx. Článkem 3.5. Rámcové smlouvy si strany ujednaly, že k uzavření dílčích smluv dojde prostřednictvím e-mailem odeslaných objednávek služeb, ke kterým bude zaslána cenová nabídka, a která bude e-mailem objednavatele potvrzena. Předmětem tohoto sporu je jedna objednávka, kdy na základě poptávky žalované zaslala žalobkyně dne 21. 1. 2022 žalované ceník Apple platný od 1. 1. 2022, který žalovaná odsouhlasila. Dne 5. 2. 2022 zaslala žalovaná žalobkyni forecast na rok 2022, týkající se mimo jiné také předmětného zboží. Žalobkyně zaslala žalované seznam předmětného zboží k závozu dne 10. 2. 2022. Téhož dne žalovaná na základě žádosti žalobkyně rozdělila objednávky mimo jiné i pro předmětné zboží a zaslala žalobkyni. Předmětné zboží firma Rarus Exclusive s.r.o., od které předmětné zboží zakoupila žalobkyně, dodala dne 10. 2. 2022 do skladu společnosti MXXXH na adrese Xxx xxx. Následně si účastnice odsouhlasily podmínky sjednaného obchodu e-maily z období od 16. 2. 2022 do 17. 3. 2022. Uzavření Rámcové smlouvy a ani dílčí smlouvy na předmětné zboží (č. 325) se splatností měsíčních splátek žalované nezpochybnila, zaplacení dohodnutých splátek však nedodržela, protože jich zaplatila jen 16. Proti MXXXH bylo zahájeno insolvenční řízení, kde se nachází předmětné zboží není známo, zástupce společnosti MXXXH B. J. a další osoby spojené s touto společností jsou prověřováni z trestné činnosti.
5. **Po právní stránce** prvostupňový soud aplikoval ust. § 1746 odst. 2, § 2201, § 2202, § 2213 a § 2215 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Rámcovou smlouvu posoudil jako smlouvu inominační a dílčí smlouvu 325 jako smlouvu nájemní dle ustanovení občanského zákoníku jí nejbližší.

6. Soud konstatoval, že žalobkyně podmínky Rámcové i dílčí smlouvy dodržela, předmětné zboží, které vlastnila, na základě e-mailové objednávky žalované ze dne 12. 10. 2021 dodala prostřednictvím společnosti Rarus Exclusive s.r.o. žalované do sjednaného místa – skladu partnera žalované MXXXH, na adrese Xxx xxx. Druh zboží (50 ks iPhone 13 Pro, 256 BG, Blue) vyplývá z transakční historie mezi účastnicemi. Předání předmětného zboží a jeho převzetí je doloženo předávacím protokolem podepsaným při předání dne 10. 2. 2022 předávajícím panem C. za společnost Rarus Exclusive s.r.o. (která zastupovala žalobkyni) a B. J. za partnera žalovaného – společnost MXXXH. Byl sjednán způsob hrazení ceny v měsíčních plátkách po 62 850 Kč.
7. Vyhovění žalobě soud odůvodnil tím, že žalobkyně prokázala, že v souladu s Rámcovou smlouvou i dílčí smlouvou č. 325 předmětné zboží, které bylo v jejím vlastnictví, odevzdala MXXXH, proto bylo povinností žalované za poskytnuté službu hradit měsíční splátky po sjednanou dobu.
8. K námitce žalované, že se různé podpisy B. J. na 2 předávacích protokolech, soud nepřihlédl, neboť společnost MXXXH si za partnera vybrala sama žalovaná, proto ze vztahu žalované a MXXXH vyplývá i vzájemná odpovědnost a z toho plynoucí důsledky. Soud nepřihlédl ani k námitce žalované, že jí není známo, kde se předmětné zboží nachází. Předmětem tohoto řízení je nárok žalobkyně za zaplacení služby, nikoliv vydání věci. Žalovaná navíc sama v insolvenčním řízení v přihlášce své pohledávky za společností MXXXH tvrdí, že veškerá hardwarová kapacita byla této společnosti řádně dodána. Smluvní vztahy existoval jen mezi žalovanou a MXXXH, proto ani skutečnost, že MXXXH předmětné zboží zřejmě k dispozici nemá, nemůže jít k tíži žalobkyně.
9. O úroku z prodlení soud rozhodl dle § 1970 o. z. ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Žalovaná sice namítala, že žalobkyně není oprávněna požadovat zákonný úrok z prodlení, když byl sjednán smluvní úrok z prodlení ve výši 0,01 % denně z dlužné částky, avšak z povahy článku 8.4 má soud za prokázané, že se jedná o smluvní pokutu, neboť se váže na (ne)splnění podmínky, žalobkyně tuto smluvní pokutu neúčtovala.
10. O nákladech spojených s uplatněním pohledávky rozhodoval soud dle § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
11. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř. Náklady žalobkyně tvoří soudní poplatek za žalobu 43 995 Kč a náklady na zástupce, tj. odměna zástupce stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen AT), za 11 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 AT a 2 úkony dle § 11 odst. 2 AT, paušální náhrady hotových výdajů za 6 úkonů po 300 Kč a 7 paušálních náhrad výdajů po 450 Kč dle § 13 odst. 4 AT, a náhrada za DPH.
12. Rozsudek napadla žalovaná **odvoláním** a navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil. Namítla nesprávné právní posouzení úroků z prodlení, neboť s čl. 8.4 Rámcové smlouvy obsahoval smluvní úrok z prodlení, soud ignoroval jazykový, systematický i logický výklad smlouvy i předžalobní komunikaci účastníků a zasáhl tak do autonomie vůle stran. Z „procesní opatrnosti“ zpochybňovala dodání předmětného zboží, důkazy o dodání do MXXXH považuje za neprůkazné a rozporné, protože Rarus Exclusive s. r. o. uvádí dodání 430 ks iPhonů, zatímco předávací protokol ze dne 10. 2. 2022 uvádí 530 ks telefonů a 650 ks sluchátek, předávací protokoly obsahují odlišné podpisy stejné osoby, což nebylo vysvětleno; soud neprovedl výslech Rarus Exclusive s. r. o. Rozsudek soudu je nepřezkoumatelný, neboť soud ignoroval námitku, že žalobkyně nevystavila řádný daňový doklad, což je podmínka splatnosti dle čl. 6 Rámcové smlouvy, nadto část odůvodnění rozsudku je převzata z jiného rozhodnutí a věcně neodpovídá této věci. Závěr soudu o tom, objednávka vznikla v reakci na poptávku z 12. 10. 2021, považuje za chybný, uzavření dílčí smlouvy č. 325 je však nesporné.

13. Žalobkyně požadovala potvrzení napadeného rozsudku. Zboží bylo prokazatelně dodáno, žalovaná dodání zboží 15 měsíců nepopírala a splátky platila, poté bez důvodu přestala. Odvolání jen „z procesní opatrnosti“ zpochybňuje skutečnosti, které dříve žalovaná nepopírala (dodání zboží, předávací protokoly). Argumentace ohledně podpisů či rozdílů v počtech kusů nemá pro tento dílčí spor význam. Nárok byl splatný v souladu s Rámcovou smlouvou a vystavenými doklady. Soud správně posoudil smluvní ujednání jako smluvní pokutu a přiznal žalobkyni zákonný úrok z prodlení.
14. Žalovaná ve své replice setrvala na svém výkladu čl. 8.4. Rámcové smlouvy, odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2025, sp. zn. 11 Co 257/2025, vydaný v paralelním řízení mezi stejnými účastníky na základě stejné Rámcové smlouvy. Nikdy nepotvrdila nespornost předání hardware, přičemž jí namítané rozpory nebyly soudem řešeny. Setrvala na svém postoji, že podle Rámcové smlouvy byla splatnost plateb podmíněna řádným daňovým dokladem.
15. Žalobkyně svou reakci zaslala den před jednáním odvolacího soudu obvodnímu soudu, který doručil toto podání odvolacímu soudu bezprostředně před zahájením odvolacího jednání. Setrvala na svých postojích ohledně výkladu čl. 8.4. Rámcové smlouvy, zopakovala, že žalovaná zaplatila 16 splátek a v tomto řízení se žalobkyně domáhá zaplacení zbylých 14. Obrana žalované nespočívá na tvrzeních o průběhu skutkového děje a o tom, co považuje za pravdivé, ale na tom, co by se mohlo hodit; jde tedy jen o „procesní opatrnost“ z obavy z neúspěchu v jiném řízení.
16. V průběhu odvolacího řízení Artissica s. r. o. oznámila, že vstupuje do řízení jako vedlejší účastník na straně žalované. Žalovaná s jejím vstupem nesouhlasila, čímž vedlejší účastenství společnosti Artissica s. r. o. ukončila bez nutnosti vydávat jakékoliv rozhodnutí ze strany soudu (*shodně usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 806/2002, publikované pod R 127/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek*).
17. Městský soud v Praze jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o.s.ř.) – po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno oprávněnými osobami, včas a obsahuje zákonem předvídané náležitosti (§ 201, § 202, § 204 odst. 1, § 205 o.s.ř.) – přezkoumal podle ust. § 212, § 212a o.s.ř. v rozsahu podaného odvolání rozsudek, včetně postupu soudu prvního stupně předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání žalované **je** opodstatněné jen částečně.
18. *Odvolací soud nedoplňoval dokazování, odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2025, sp. zn. 11 Co 257/2025, vnímá jako žádost žalobce, aby se odvolací soud ve smyslu § 13 o. z. seznámil s rozhodováním soudů v obdobné věci, a případnou odchylku vysvětlil. Účastníky tohoto řízení byli oba účastníci ve shodném procesním postavení a uvedený rozsudek je jim tak oběma znám.*
19. Účinky koncentrace řízení dle § 118b o. s. ř. ve spojení s poučením poskytnutým při jednání soudu nastaly dne 9.6. 2025 (viz § 57 odst. 2 o. s. ř., konec by případl na sobotu 7. 6. 2025, proto bylo posledním dnem lhůty následující pondělí). Účastníkům řízení bylo dáno poučení dle § 119a o.s.ř. při jednání dne 10. 6. 2025.

Jistina a náklady spojené s uplatněním pohledávek

20. K tvrzeným nedostatkům odůvodnění odvolací soud uvádí, že z ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. ani z práva na spravedlivý proces nelze dovozovat povinnost soudů vypořádat se s každou jednotlivou námitkou účastníka řízení. Jak opakovaně vysvětlil Ústavní soud, není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama

o sobě dostatečná (srov. *nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, uveřejněný pod č. 26/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. III. ÚS 3122/09, a mnohá další*). Postačuje tedy pokud jako celek odůvodnění účastníkům řízení umožňuje seznatelnost těch úvah soudu, jež byly relevantní pro výsledek řízení, a tím přezkoumatelnost soudního rozhodnutí z hlediska zákonnosti i věcné správnosti (*nálezu Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 3050/17, ze dne 10. 1. 2018 či sp. zn. I.ÚS 4093/17 ze dne 29. 3. 2018*). V tomto směru lze taktéž odkázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, podle které závazek soudů k odůvodňování rozhodnutí nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument (*viz rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994 ve věci stížnosti č. 16034/90 Van de Hurk proti Nizozemí, bod 61, a ze dne 9. 12. 1994 ve věci stížnosti č. 18390/91 Ruiz Torija proti Španělsku, bod 29*). Rozsudek soudu prvního stupně těmto požadavkům vyhovuje.

21. K tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolací soud připomíná, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, což není případ přezkoumávaného rozhodnutí. Měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, je zájem účastníků řízení na tom, aby mohli v odvolání proti tomuto rozhodnutí náležitě uplatnit odvolací důvody. Jestliže tedy případné nedostatky odůvodnění nebyly podle obsahu odvolání na újmu uplatnění práv odvolatele, nelze přezkoumávané rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné ve smyslu § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. (srov. *rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a na něj navazující judikaturu, např. viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 3814/2015 ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3342/2016 ze dne 19. 12. 2017*). Žalovaná přitom byla schopna řádně a úplně formulovat odvolací důvody, odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně neznemožňuje řádný přezkum napadeného rozhodnutí, včetně přezkumu skutkového a právního závěru v rozsahu shora nadepsaném, ze kterého soud prvního stupně při svém rozhodnutí vycházel.
22. Odvolací soud uzavřel, že soud prvního stupně provedl pro účely meritorního rozhodnutí o jistině pohledávek a nákladech spojených s uplatněním jednotlivých pohledávek dokazování v dostatečném rozsahu; řádně vyložil, jaké důkazy provedl, jaká zjištění z nich učinil a k jakým závěrům na jejich základě dospěl. Po zhodnocení důkazů ve smyslu § 132 o. s. ř. se odvolací soud ztotožnil se skutkovým závěrem obvodního soudu, neboť žádné pochybení v procesním postupu či úvahách soudu neshledal. Řetězec jednotlivých zjištění ani odvolacímu soudu neumožňuje přijmout jiný skutkový závěr ohledně jistiny pohledávek a paušálních nákladů na jejich uplatnění. Obrana žalované zpochybňující závěry soudu z procesní opatrnosti s poukazem na popěrné úkony insolvenčního správce či MXXXH, pak nemůže závěry soudů otrást a odvolací soud tak vychází ze skutkového stavu, jak byl řádně prokázán. Odvolací soud proto ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vychází a v tomto rozsahu na odůvodnění přezkoumávaného rozsudku odkazuje.
23. Námitky žalované mají charakter pouze neprokázaných spekulací, jedná se toliko o nepodložená negativní tvrzení. Námitku, že objednávka z 12. 10. 2021 se netýká této zakázky, považuje odvolací soud za bezvýznamnou, protože není sporu o tom, že dílčí smlouva č. 325 byla řádně uzavřena, detailnější zkoumání otázky je nadbytečné a bez vlivu na konečné rozhodnutí soudu. Pokud jde o existenci 2 protokolů o dodání předmětného zboží, tak v paralelně vedené věci žalovaná namítala právě to, že standardní byla existence dvou protokolů (jako v tomto řízení), zatímco v paralelním řízení existoval jen jeden protokol. Odvolací soud tak jen konstatuje, že procesní postoj žalované není konzistentní nejen při srovnání její aktivity v insolvenčním řízení, ale ani ve vztahu k paralelnímu řízení. Množství zboží v protokolech sice zcela nekoresponduje, ale předmětné zboží figuruje v obou seznamech, takže uvedený rozdíl ve skutečnosti na předmět tohoto řízení nemá žádný vliv a je tak nadbytečné zkoumání důvodů tohoto rozdílu; dle obou protokolů totiž předmětné zboží 10. 2. 2022 dodáno bylo dle smluvních ujednání.

24. Žalovaná soudu prvního stupně vytýká, že vyšel z prohlášení společnosti Rarus Exclusive s. r. o. ze dne 28. 4. 2025 vystavené jejím jednatelem, aniž byl její zástupce v řízení vyslechnut jako svědek. Odvolací soud připomíná, že nebyla napadena věrohodnost či pravdivost tohoto důkazního prostředku. Důkazní návrh na výslech jednatele nebyl učiněn včas, neboť byl až součástí odvolacích námitek žalobkyně; provedení takto pozdě označeného důkazního prostředku by bylo v rozporu s ust. § 205a o. s. ř. Nad rámec uvedeného odvolací soud doplňuje, že z obsahu spisu je patrné, že o vystavení potvrzení dodávky požádala žalobkyně společnost Rarus Exclusive s. r. o. v důsledku výzvy soudu dle § 118a o. s. ř. poskytnuté jí při jednání soudu dne 10. 4. 2025. Pravdivost této listiny je podporována i zjištěními plynoucím z dalšího dokazování (zejména z dokladu o zaplacení ceny zboží žalobkyní Rarus Exclusive s. r. o., e-mailové komunikace mezi účastníky z února a března r. 2022, předávacích protokolů a zejména chování žalované spočívajícím v plnění za poskytované služby). K poukazu na judikaturu, podle kterého není přípustné cestou předkládání čestných prohlášení obcházet provádění důkazu výsledkem svědků, odvolací soud akcentuje, že se situace zde projednávané kauzy od stavu věci posuzované Nejvyšším soudem liší tím, že tamní účastnice namítala, že subjekty, které čestné prohlášení podepsali, nezná, ačkoliv se mělo jednat o její smluvní partnery, proto jejich prohlášení měla za nevěrohodná. Listinu však v tomto případě předkládá žalobkyně jako smluvní partner Rarus Exclusive s. r. o., rovněž doložila i další listiny, takže uvedená listina je jen jedním z článku celého dokazování, neboť soud prvního stupně založil svůj závěr o dodání předmětného zboží společnosti MXXXH celkovém hodnocení provedených důkazů.
25. K poukazu žalované na to, že insolvenční správce měl pochybnosti o oprávnění pana J. jednat za společnost MXXXH, odvolací soud dodává, že nebyly uvedeny, natož prokázány, žádné konkrétní skutečnosti opodstatňující závěr, že pan J. nebyl oprávněn jednat za společnost MXXXH. Vzhledem k tomu, že důvodnost uvedených pochybností se nepodává ani z obsahu spisu, tak obvodní soud v této otázce nepochybil.
26. K výtce o nedostatečném dokazování odvolací soud uvádí, že povinností soudu není provést všechny navržené důkazy, ale vyložit, proč určitému důkaznímu návrhu nevyhověl, či proč k provedení důkazu nepřihlédl při hodnocení důkazů (*srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2610/11*); jen neučiní-li tak jde o tzv. opomenutý důkaz (*srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 881/08, nebo sp. zn. II. ÚS 2067/14*). Žalovaná sice navrhovala výslech p. J., ale jeho neprovedení není ani předmětem odvolacích námitek. Účastníkům i soudu je totiž známo, že toto dokazování provedeno být nemohlo (p. J. je již několik let nedosažitelný i pro orgány činné v trestním řízení). Odvolací soud k tomu dodává, že není možno nechat zpracovat ani znalecké posudku na pravost podpisů právě proto, že nelze předložit dostatečný vzorek podpisů, o kterém by mohlo být nepochybné, že to jsou podpisy p. J. K tvrzené zřejmé odlišnosti podpisů odvolací soud dodává, že žádný člověk není povinen používat jen jedinou verzi svého podpisu, ani tvrzená výrazná odlišnost podpisů není důkazem o tom, že se nejedná o podpis jedné osoby. Vizáž podpisu je navíc výrazně ovlivněna vnějšími faktory (tj. zda v kanceláři, nebo na ulici apod.) i vnitřním stavem člověka (nemoc, bolest, stres, spěch, apod). Odvolací soud pak dodává, že je mu z vlastní činnosti známo, že při pokusech o falšování cizích podpisů se autor snaží napodobit falšovaný podpis, což v posuzovaném případě dle tvrzené žalované není splněno. Sama spekulace o autorství podpisů tak není způsobila zvrátit skutkový stav zjištěný soudem na podkladě zhodnocení všech důkazů samostatně i v jejich vzájemné souvislosti.
27. V podání ze dne 9. 6. 2025 žalobkyně namítla nesplatnost pohledávek žalobkyně s poukazem na to, že přes existenci původních faktur v lednu 2024 žalobkyně přistoupila k nové (opravné) fakturaci, která by vedla ke změně daňového režimu. V této souvislosti poukazovala i na zahájení speciálního daňového řízení. Současně však žalovaná uvedla, že nové faktury odmítla jako neoprávněné.

Odvolací soud tak připomíná, že uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování veřejného práva (§ 1 odst. 1 o. z.) a konstatuje, že na splatnost pohledávek nemá vliv to, že žalobkyně přistoupila k novému fakturování, které bylo impulsem pro zahájení nového daňového řízení. Již původní fakturace splňovala náležitosti ve smyslu čl. 6 Rámcové smlouvy, ostatně žalovaná se podle těchto faktur zachovala a 15 měsíců bez protestu plnila (a znovu pak v 1/2024). Odvolací soud se tak ztotožňuje s právním závěrem obvodního soudu ohledně splatnosti uplatněných pohledávek a prodlení žalované s jejich úhradou.

28. O naprosté účelovosti námitek žalované svědčí nejen to, že je uplatňuje nikoliv jako vlastní tvrzení, ale jen jako pochybnosti o tvrzeních žalobkyně. Žalovaná se v případě dílčí smlouvy č. 325 podle této smlouvy 15 měsíců chovala a až v reakci na insolvenční řízení na MXXXH začala přicházet se svou obranou o neprokázání dodání předmětného zboží. V tomto svém postoji je však nedůsledný, neboť v insolvenční řízení tvrdí skutkový stav opačný, tj. dle verze žalobkyně, jak byla v tomto řízení prokázána. Tato nestabilita v postoji žalované vzbuzuje nedůvěru soudu k jejím tvrzením a zejména vedou soud k závěru o účelovosti jejího chování.
29. Pokud žalovaná odkazuje na postoj insolvenčního správce či MXXXH, tak odvolací soud zdůrazňuje, že insolvenční správce ve zkoumaném období ve společnosti MXXXH vůbec nepůsobil a nebyly předány podklady ani dodané zboží. Jeho postoj je tak jen důsledkem absence informací i zboží, nikoliv reálné znalosti podrobných informací o podnikání dlužníka. Pokud jde o společnost, MXXXH tak její tehdejší vedení je prověřováno orgány v činných trestních řízeních. Chování tehdejších zástupců MXXXH, kteří nespolutupracují s insolvenčním správcem a vyhýbají se kontaktu s policií, pak vzbuzuje pochybnosti toliko o poctivosti těchto osob, což hovoří ve prospěch skutkového stavu tvrzeného žalobkyní.
30. Závěr o prokázání dodání předmětného zboží a splatnosti pohledávek obvodní soud opřel nejen o příslušné protokoly (předávací a skladový), které odpovídaly smluvním ujednáním i standardní praxi stran, a faktury, ale rovněž o hodnocení dlouhodobého chování stran po dodání předmětného zboží – odsouhlasení předmětné dodávky žalovanou e-mailem z 16. 2. 2022, placení za poskytnutí předmětného zboží v délce 15 měsíců bez jakékoliv výhrady stran neposkytnutého plnění nebo zpochybňování faktur, stanovisko žalované prezentované v insolvenčním řízení na MXXXH..
31. Nad rámec odůvodnění obvodního soudu odvolací soud doplňuje, že podle § 1972 věta první o. z. ve vztazích podle § 1963 má věřitel vedle úroků z prodlení právo na náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky formou pevné částky, jejíž výši stanoví nařízení vlády. Ust. § 1963 o.z. upravuje vzájemné závazky podnikatelů s povinností dodat zboží nebo poskytnout službu za úplatu a závazky mezi podnikatelem a veřejným zadavatelem podle zákona o zadávání veřejných zakázek, je-li obsahem závazku povinnost dodat zboží nebo poskytnout službu veřejnému zadavateli. Výši nákladů spojených s uplatněním pohledávky určuje nařízení vlády č. 351/2013 Sb. na 1 200 Kč.
32. Tento institut vychází ze Směrnice Evropské unie o boji proti opožděným platbám v obchodních transakcích (dále jen „Směrnice“), kterou právě výše uvedené ust. § 1972 o. z. transponuje do českého právního řádu. Opožděné platby vnímá Směrnice negativně, jelikož mají zásadní vliv na likviditu a finanční řízení podniků. Cílem Směrnice je dlužníky od opožděných plateb odrazovat: „K odražení od opožděných plateb je nezbytné, aby věřitelé získali spravedlivou náhradu nákladů spojených s vymáháním, které jim vznikly v důsledku opožděné platby. Náklady spojené s vymáháním by měly zahrnovat rovněž náklady spojené s vymáháním administrativních nákladů a náhradu za interní náklady vzniklé v důsledku opožděné platby, pro něž by v této směrnici měla být stanovena pevná minimální částka, kterou lze kumulovat s úrokem z prodlení. Náhrada ve formě pevné částky by měla omezit administrativní a interní náklady spojené s vymáháním. Podle čl. 6 Směrnice členské státy zajišťují, že v případech, kdy má být v obchodních transakcích podle článku 3 nebo 4 zaplacen úrok z prodlení, má věřitel nárok obdržet od dlužníka alespoň pevnou částku ve výši 40

EUR. [...] *Členské státy zajistí, že pevná částka uvedená v odstavci 1 je splatná bez nutnosti upomínky a představuje náhradu vlastních nákladů věřitele spojených s vymáháním.*“ Pokud má věřitel k určité platbě nárok na zaplacení úroku z prodlení, má k příslušné platbě automaticky nárok i na zaplacení nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč. Není potřeba žádné upomínky či jakéhokoliv jiného aktivního úkonu věřitele – režim nákladů spojených s uplatněním pohledávky je v tomto ohledu stejný jako režim úroku z prodlení. K předběžné otázce položené vrchním soudem Soudní dvůr rozhodl ve věci C-78/22 rozsudkem tak, že čl. 6 Směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že pokud jedna a tatáž smlouva stanoví pravidelné platby, z nichž každá musí být provedena v určité lhůtě, musí být pevná minimální částka ve výši 40 EUR z titulu náhrady nákladů věřitele spojených s vymáháním, stanovená v tomto čl. 6 odst. 1, zaplacená za každou opožděnou platbu.

33. K námitce, že se soud inspiroval rozhodnutím v paralelním řízení, kde bylo rozhodováno o nároku z jiné dílčí smlouvy vycházející ze stejné Rámcové smlouvy, odvolací soud dodává, že tento postup soudu je zcela v souladu s ust. § 13 o. z. Ostatně sama odvolatelka se dovolává rozhodnutí odvolacího soudu v tomto paralelním řízení.
34. Ohledně jistiny pohledávek a paušálních nákladů spojených s uplatněním pohledávky se odvolací soud ztotožnil s právním posouzením ze strany obvodního soudu dle ust. § 1746 odst. 2, § 2201, § 2202, § 2213 a § 2215 o. z. a rovněž dospěl k závěru o důvodnosti žaloby.

Úroky z prodlení

35. V Rámcové smlouvě je 8. část nazvaná Sankční ujednání. Čl. 8.1. upravuje smluvní pokutu za prodlení poskytovatele (žalobkyně) s řádným předáním Hardware. Čl. 8.2. upravuje smluvní pokutu pro případ porušení čl. 7 Rámcové smlouvy pro obě strany. Čl. 8.3. upravuje splatnost nároku na smluvní pokutu. Čl. 8.4 zní: Bude-li Objednatel v prodlení s úhradou řádně vystaveného daňového dokladu (faktury), potom je Poskytovatel oprávněn požadovat za každý den prodlení úrok z prodlení ve výši 0,01 % z dlužné částky. Úrok z prodlení bude splatný do 30 kalendářních dnů ode dne doručení účetního dokladu (faktury), kterým bude příslušný úrok z prodlení účtován.
36. Každá ze stran smlouvy vykládá citované ustanovení čl. 8.4. Rámcové smlouvy jinak; dle žalobkyně se jedná o ujednání o smluvní pokutě, dle žalované o sjednání smluvního úroku z prodlení namísto zákonného.
37. Podle § 555 odst. 1 o. z. právní jednání se posuzuje podle svého obsahu. Podle § 556 odst. 1 o. z. co je vyjádřeno slovy nebo jinak, vyloží se podle úmyslu jednajících, byl-li takový úmysl druhé straně znám, anebo musela-li o něm vědět. Nelze-li zjistit úmysl jednajících, přisuzuje se projevu vůle význam, jaký by mu zpravidla přikládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen (odst. 1). Při výkladu projevu vůle se přihlédne k praxi zavedené mezi stranami v právním styku, k tomu, co právnímu jednání předcházelo, i k tomu, jak strany následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání přikládají (odst. 2).
38. Nejvyšší soud vysvětlil (*srov. např. rozsudky sp. zn. 21 Cdo 5281/2016, nebo sp. zn. 26 Cdo 508/2019*), že aktuální právní úprava při výkladu právních jednání opouští důraz na formální hledisko projevu vůle a klade větší důraz na hledisko skutečné vůle jednajících. V *rozsudku sp. zn. 29 Cdo 61/2017, uveřejněném pod č. 4/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní, dále jen Sb. rozh. obč.*, Nejvyšší soud vyložil, že základní pravidlo výkladu adresovaných právních jednání formuluje § 556 odst. 1 věta první o. z. Soud nejprve zkoumá, jaká byla skutečná vůle (úmysl) jednajících, a to při zohlednění všech v úvahu přicházejících (zjištěných) okolností. Ochrana dobré víry adresáta právního jednání, akcentovaná v § 556 odst. 1 větě první o. z., pak vyžaduje, aby soud právní jednání vyložil podle takového úmyslu jednajících, který byl anebo musel být adresátovi znám. Při

zjišťování úmyslu jednajícího tudíž soud přihlíží toliko k těm okolnostem, které mohl vnímat i adresát právního jednání. Jinými slovy, pro výklad právního jednání je určující skutečná vůle (úmysl) jednajícího, která byla anebo musela být známa adresátovi, již je třeba upřednostnit před jejím vnějším projevem, např. objektivním významem užitých slov. Teprve tehdy, nelze-li zjistit skutečnou vůli (úmysl) jednajícího, postupuje soud podle pravidla vyjádřeného v § 556 odst. 1 věte druhé o. z. (kdy se uplatní objektivní metoda interpretace a projevu vůle se přisuzuje význam, jaký by mu zpravidla přikládala osoba v postavení toho, jemuž je projev vůle určen). Ustanovení § 556 odst. 2 o. z. pak uvádí demonstrativní výčet okolností, k nimž soud při výkladu právního jednání přihlíží (k praxi zavedené mezi stranami v právním styku, k tomu, co právnímu jednání předcházelo, i k tomu, jak strany následně daly najevo, jaký obsah a význam právnímu jednání přikládají).

39. V posuzované věci se soud prvního stupně nezabýval subjektivním (empirickým) výkladem ve smyslu § 556 odst. 1 věty první o. z., ačkoli se strany ve výkladu tohoto ujednání neshodly. Jestliže za této situace soud nepřistoupil k výkladu projevu vůle tak, že by se snažil zjistit skutečnou společnou vůli (úmysl) jednajících při zohlednění všech v úvahu přicházejících (zjištěných) okolností, neřídil se principy výkladu právních jednání vymezenými výše uvedenou ustálenou judikaturou dovolacího soudu. Soud se měl zabývat zjištěním, zda spolu účastníci před uzavřením Rámcové smlouvy jednali a co bylo předmětem tohoto jednání, anebo nikoli. Tato zjištění jsou totiž podstatná (vedle dalších okolností), pro zjištění, která ze stran navrhla text smlouvy, jaký byl úmysl strany, která navrhovala text smlouvy, a jaký byl nebo musel být znám straně druhé, a to s přihlédnutím k těm okolnostem, které mohl vnímat i adresát právního jednání. Nebude-li možno zjistit skutečnou vůli jednajících, je třeba přikročit k výkladu právního jednání podle § 556 odst. 1 věty druhé o. z. I při tomto výkladu přihlédne ke všem okolnostem, jejichž demonstrativní výčet je uveden v § 556 odst. 2 o. z. Při výkladu právního jednání je nutno respektovat interpretační předpoklad racionálních aktérů, podle něhož je při odstraňování pochybností o obsahu právního jednání třeba vycházet z předpokladu, že strany jednaly racionálně (*srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 826/2013, sp. zn. 32 Cdo 2081/2007, sp. zn. 32 Cdo 4725/2015, sp. zn. 32 Cdo 4533/2016, nebo sp. zn. 23 Cdo 107/2020*). Volní projev je třeba vykládat tak, aby nevýústil v nesmyslné (absurdní) závěry o projevené vůli (podle pravidla výkladu ve prospěch efektivnosti), přičemž je třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem a konkrétním zájmům jednajícího a adresáta. Ostatně i Ústavní soud zdůrazňuje, že řešení, která se přiči požadavku rozumného a spravedlivého uspořádání vztahů, jsou nepřijatelná (*viz náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 170/11*).
40. Obvodní soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že „má za prokázané, že se jedná o smluvní pokutu, neboť se váže na (ne)splnění podmínky, a to, že samotná smluvní pokuta (ve smlouvě uvedena jako úrok) bude splatná do 30 kalendářních dnů ode dne doručení faktury, kterou bude účtována. Žalobkyně tuto smluvní pokutu neúčtovala“. Obvodní soud tak nepostupoval při objasnění výkladu vůle dle shora popsaných závěrů a ani se nevypořádal s argumentací žalované; ohledně zákonného úroku z prodlení tedy odvolací soud považuje rozhodnutí soudu za předčasné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
41. Odvolací soud proto ze shora uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé co do jednotlivých splátek a nákladů spojených s uplatněním pohledávky podle dle § 219 o. s. ř. potvrdil (*vyrok I*); ve zbývajícím rozsahu pak zrušil ve výroku o věci samé dle § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. a v tomto rozsahu věc vrátil soudu prvního stupně postupem dle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. O náhradě nákladů řízení (včetně tohoto odvolacího řízení) rozhodně soud prvního stupně ve svém novém rozhodnutí (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).
42. Pro úplnost odvolací soud dodává, že se od rozhodnutí zdejšího soudu v obdobné věci neodchýlil.

43. V dalším řízení tedy soud si tedy obvodní soud nejprve cestou poučení dle § 118a o. s. ř. obstará zjištění a případně provede dokazování ke skutečnostem podstatný pro výklad jednání (*viz body 38. a 39. tohoto odůvodnění*) a následně provede výklad ujednání čl. 8.4. Rámcové smlouvy dle shora popsaných pravidel. Ve svém novém rozhodnutí pak rozhodne též o nákladech řízení včetně tohoto odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti potvrzujícímu výroku rozsudku **je** přípustné dovolání za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 4. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Proti zrušujícímu výroku rozsudku a vrácení věci **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. k/ o. s. ř.).

Praha 22. ledna 2026

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu